

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2011. évi november hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.228/2011/12. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott által elkövetett cselekményt a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettének minősíti.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2011. évi június hó 1. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Somogy Megyei Bíróság avádlott bűnösségét a Btk.170.§ (2) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés bűntettében állapította meg, ezért őt 3 év 6 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. A bűnjelek lefoglalását megszüntette, azokat részben elkobozni, részben tulajdonosainak kiadni rendelte. Végül kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása iránt, a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A másodfokú bíróság a súlyosításra, de az enyhítésre irányuló fellebbezéseket sem találta megalapozottnak.

Az ítéltábla a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek keretében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki:

A sértett az elsőfokú ítéletben szereplő sérüléseken túlmenően a hátulsó hasfali szövetek bevérzéssel járó sérülését is elszenvedte (***szakértő1 igazságügyi orvosszakértő véleménye a nyomozati iratok 473. oldalán***).

A vádlott a cselekmény elkövetése után a helyi italboltban üdítővel kevert mintegy fél liter mennyiségű bor tartalmú italt fogyasztott el. A 2010. év október hó 3. napján 20 óra 55 perckor vett vérvétel eredménye szerint vérében 1,8 ezrelék volt az alkoholkoncentráció. A cselekmény és a vérvétel között 5 óránál hosszabb idő telt el. A vádlott a cselekmény elkövetése után is fogyasztott szeszes italt (*orvosszakértői vélemény a nyomozati iratok 519. oldalán*).

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A megyei bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat a logika szabályainak megfelelően értékelve adott számot ténymegállapításairól.

Megalapozottan fogadta el a vádlott tárgyaláson némileg módosított előadásával szemben a nyomozás során tett tényfeltáró beismerő vallomását, amelyet az utcán lezajló bántalmazás vonatkozásában a cselekményt közvetlenül észlelő **tanú1**, **tanú2** és **tanú3** tanú vallomása is megerősített. A vádlott által megvalósított tettelegesség tényét okirati bizonyíték is alátámasztotta, nevezetesen az ambuláns lap, valamint közvetetten a mentőápoló, **tanú4** tanúvallomása is. Utóbbi személynek a sértett a bántalmazóját és a cselekmény részleteit is a tényállás alapját képező vádlotti vallomással egyezően adta elő.

A **sértett** a tárgyaláson a vallomástételt - mentességi jogára figyelemmel - megtagadta, így előadása nem volt bizonyítékként figyelembe vehető. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor tévesen értékelte a rendőri jelentések tartalmának azt a részét, amely a **sértett** rendőr előtt tett előadását tartalmazza. A tanú törvény által előírt - a mentességi jogra is kiterjedő - figyelmeztetése a helyszínen nem történt meg, így jelentésbe foglalt vallomása sem értékelhető bizonyítékként. Hasonlóan nem vehető figyelembe bizonyítékként **tanú4** mentőápoló meghallgatásáról készült rendőri jelentés tartalma sem, a törvény szerinti figyelmeztetésének elmaradása miatt. Utóbbi bizonyíték figyelmen kívül hagyásának jelentősége nem volt, mivel az elsőfokú bíróság az eljárási törvény hatályos rendelkezéseinek (Be.217.§ (3) bekezdés h) pontja) megfelelően tekintett el a tanú tárgyalásra való megidézésétől és személyes kihallgatásától. Az ügyészi indítványnak megfelelően a nyomozás során tett vallomását felolvasás útján tette tárgyalás anyagává.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a rendőri jelentésekre mindössze, mint okirati bizonyítékokra volt figyelemmel, ellenben a tanúk előadására vonatkozó részleteket a bizonyítékok köréből mellőzte.

Ezeknek a bizonyítékoknak a figyelmen kívül hagyása ellenére is az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét. A cselekmény minősítése ugyanakkor nem mindenben felelt meg az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság a cselekményt a Btk.170.§ (2) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette. A testi sértés alapesete a Btk.170.§ (1) bekezdésében nyert szabályozást. E szerint, aki más testi épségét vagy egészségét sérti, a könnyű testi sértés vétségét követi el. A Btk.170.§ (2) bekezdésében az alapeset minősített esete, a 8 napon túl gyógyuló sérülést okozó testi sértés szerepel.

A cselekmény első fokú ítéletben szereplő megnevezése sem felelt meg az eljárási törvény hatályos szabályainak. A Be.258.§ (2) bekezdésének d) pontja szerint az ítéletben a bűncselekményt a Btk. szerinti megnevezés alapján az alkalmazott törvényhely feltüntetésével kell megjelölni. A szóban forgó esetben ez nem az első fokú ítéletben szereplő, korábbi elnevezés szerinti életveszélyt okozó testi sértés, hanem mindössze testi sértés.

A vádlott cselekményének minősítését a kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettére helyesbítette.

A megyei bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen ismerte fel.

A cselekmény elkövetésekor már hatályban volt a Btk.83.§ (2) bekezdésének a büntetési tétel középértékét előíró rendelkezése, amelynek felhívását az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

Ezt a hiányosságot pótolva a másodfokú bíróság a fenti szabály alapján megállapította, hogy a kettőtől nyolc éves büntetési tételkeret középértéke öt év, amelyet a büntetés kiszabása során irányadónak kell tekinteni.

Az elsőfokú bíróság középérték alatti szabadságvesztés-büntetést alkalmazott, adós maradt azonban az ettől eltérő büntetéskiszabás indokainak felsorakoztatásával.

A vádlott korábban már volt büntetve, azonban más jellegű bűncselekmény miatt. Előző nevelő jellegű büntetése óta viszonylag hosszabb idő, 8 év telt el. Emiatt a büntetett előélet nyomatéka nem számottevő. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a vádlotti bántalmazás mindössze közvetett életveszéllyel járó sérülést eredményezett.

A fenti, valamint az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a vádlottal szemben a középérték eltúlzottan szigorú büntetés lenne, a 3 év 6 hónap tartamú szabadságvesztést elégségesnek találta a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez. Következésképpen annak mind súlyosbítását, mind enyhítését indokolatlannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság törvényszerűen rendelkezett a bűnjelekről, azonban helytelenül hivatkozott a lefoglalás megszüntetésének jogszabályhelyére. A Be.150.§ (1) bekezdése ugyanis a motozás szabályait részletezi. A lefoglalás megszüntetése, illetve a bűnjelek kiadása helyesen a Be.155.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az elkobzás vonatkozásában az elsőfokú bíróság mindössze a Btk.77.§ (1) bekezdését hívta fel, helytállóan az elkobzást a Btk.77.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján kell elrendelni.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság perorvoslattal megtámadott határozatát a bűncselekmény minősítését érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.228/2011/12. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.212/2011/4. számú ítéletében írt változtatással 2011. november 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke